

Cercul Poetilor Dispăruți

Exercițiu literar

În cadrul unei ședințe neordinare, cenaclul *Iulia Hasdeu* și-a propus în calitate de subiect de discuție filmul *Cercul Poetilor Dispăruți*. Filmul relatează viața unor studenți rebeli și avizi de cunoaștere din perspectiva destinului fiecăruia dintre ei. În toată monotonia orelor de curs cu profesori plictisitori, aceștia l-au remarcat pe unul singur, care îi învață să gândească liber, să trăiască firesc, rămânând ei înșiși. Aceștia, într-un final, calcă peste orice principii doar ca să-și exprime stima și admirația pentru „Căpitan”, cum a preferat să fie numit profesorul de literatură, încă de la început. *Prindeți momentul, băieți, fie ca viața voastră să fie neobișnuită*, spunea acesta, antrenându-le curajul și inspirându-le o frică familiară pe nume respect.

Iată câteva dintre impresiile unor cenaclști vizavi de impactul dramei asupra propriei conștiințe.

Ecaterina Bargan, anul II, Colegiul Național de Comerț al ASEM

Vocația este mai presus de orice știință. În schimb, știința poate fi interpretată artistic și devine inovatoare prin sensul pe care i-l poate atribui arta. Vocația, în liberă exprimare, devine arta și rostul unui om în viață. Atunci când vocația este înăbușită, aceasta se transformă în drama unor talente pierdute. Din acest considerent, poate, ar fi mai potrivit să înlocuim lozina administrației instituției: *Tradiție, Disciplină și Cinste* cu cele trei valori de referință din Cartea Sfântă: *Credință, Speranță și Dragoste*.

Daniela Dermengi,
anul II, ASEM

Impresionant prin simplitate și inocență. Mulțimea de aforisme, cugetări la care se face referință pot fi utile nu doar eroilor filmului, ci și celor care îl vizionează. Este ca și cum ai ieși din perimetrul filmului, pășind în viața reală de zi cu zi și acestea și-ar păstra viabilitatea.

Tamara Balan, cl. X-a, Liceul Teoretic „Ion Creangă”

Gravitând în jurul unor lucruri esențiale, a căror valoare o minimalizăm, de cele mai multe ori, în goana nebună a pașilor: onoare, disciplină și desăvârșire, filmul în cauză a devenit, cel puțin pentru mine, o pledoarie care vine să susțină dreptul fiecăruia dintre noi de a visa, de a ne cuceri libertatea gândurilor și a ne reaminti că simplitatea lucrurilor rezidă în complexitatea și perspectiva din care le analizăm, le racordăm la propriile idealuri. La finele acestui film sfârșești, inevitabil, prin a te întreba cine sunt eu, ce doresc să fac cu viața mea și cu câtă forță, pasiune și credință lupt pentru a-mi împlini visurile și a atinge „desăvârșirea”. Într-un fel sau altul, filmul umple golurile noastre lăuntrice cu un mesaj pe cât de profund, pe atât de esențial pentru formarea și definirea conștiinței noastre: în fiecare din noi există o țară a făgăduinței, descoperirea căreia sfârșește prin a genera împlinirea supremă a fiecărui individ. Iar în drum spre țara făgăduinței să nu uităm să trăim clipa, dăltuindu-ne din fiecare moment un altar al celor mai sfinte deveniri!

Valentina Dulea, cl. a XII-a,
Liceul Teoretic „Natalia Dadiani”

Pelucula aceasta ar fi o adevărată palmă peste fața sistemului nostru de învățământ, dar mai ales ar ridica problema modului în care se predă literatura în școli. Moartea lui Neil ne învață că se moare și din lucruri bune, iar binele nu este neapărat opusul răului. Dacă este rău că Neil a murit, nu înseamnă că ar fi fost bine să ducă o viață pe care nu și-o dorea.

Ion-Mihai Felea, cl. a XI-a,
Liceul Teoretic „Mircea Eliade”

Arta nu are nevoie de justificare în fața vieții. Ideea aceasta am înțeles-o privind filmul, un film care mi-a generat o nouă emoție, cea a regăsirii unui ideal perpetuat din generație în generație: arta. Merită să lupți pentru artă, să cutreieri întreg infinitul, să escaladezi neantul, dar să descoperi și să păstrezi intangibilă arta. Să te sacrifici în numele artei nu este un mare, ci un suprem, inegalabil act de curaj, căci aceasta merită orice sacrificiu, indiferent de circumstanțe.

Mariana Miron, cl. a XII-a,
Liceul Teoretic Vorniceni

Am văzut din altă perspectivă adevărata față a școlii în care îmi fac studiile. Este important să ai pe cineva alături ca să te ajute să-ți spui ție însuși: *Sunt unic în felul meu*. Pentru că *viața înseamnă o mulțime de întrebări*, dar răspunsul la ele rezidă în ceea ce ești. Este foarte important să înțelegem că atât timp cât *piesa vieții încă nu s-a încheiat*, și noi putem să scriem o replică.

Valentina Spânu, cl. a X-a,
Liceul Academiei

Știu, sunt multe de învățat din acest film. Multe le-am știut, multe le-am aflat, dar și mai multe rămân în umbră, umbra limitelor mele...

Nina Bejan, anul III, UTM

„Cercul Poetilor Dispăruți” este în esență cercul unei realități diverse, un cerc a cărui rază este gândul. Pendulând carismatic de la emoții adolescente la principii de viață, perimetrul acestei geometrii de ființă este însuși naivul joc cu tine însuși, dar care te-nvață că *pentru valorile poeziei merită să trăiești*, mergând aido-ma unui acrobat pe linia vieții, dar cu eterna certitudine că poți cădea doar spre tine însuși.

*Cristina Mogâldea, cl. a IX-a,
Liceul Teoretic „Hyperion”,
or. Durlăști*

Un film pentru cei care mai cred că poezia poate fi aranjată frumos pe axe, pentru cei cărora le este frică să-și joace adevăratul rol. Filmul acesta te ajută să înțelegi cum e cu revoluțiile... cât de ușor e să fii egal cu sine, nedisimulat. Acestea sunt revoluțiile, egalarea cu tine însuși! Revenirea la condiția de *tu, al tău*, la condiția de om care este liber să strige, liber să scrie orice, liber să alege fericit prin zăpadă, liber să rupă foaia aceasta și să scrie pe alta. Tu... ce vei scrie?

*Aurelia Cojocaru, cl. a XII-a,
Liceul Teoretic „Mihai Eminescu”*

Un film ce reliefează o parte din viața adolescenților, problemele, bine cunoscute de noi toți, cu care se confruntă aceștia, contradicțiile dintre generații, care pot duce/au dus la un final pe potrivă schimbării modului de gândire al lui Neil.

*Alexandra Slusari, cl. a XI-a,
Liceul Teoretic „Cervantes”*

Impresionat de calitățile hipnotice ale profesorului Keating. Acesta era în stare să-i convingă pe discipolii săi, niște tineri simpli ca noi, să se apropie de fotografii ca să audă cum răzbat

din ele voci, o respirație, aburul unei epoci. La orele sale, dl Keating nu pur și simplu citea poezie – el o picura, așa cum ar face-o cu un medicament. El i-a învățat pe acei tineri, datorită acelorași calități hipnotice, nu doar să palpeze poezia, ci să-i simtă gustul. La un moment dat, dl Keating îi face să înțeleagă că poezia, de fapt, a fost permanent cu ei, lângă ei, prin ei. Treptat, poezia devine o piesă universală și pentru cei pasionați de chimie, fizică sau sport. Discipolii săi au învățat poate cea mai importantă lecție a vieții lor: *Trăiește clipa!*, chiar dacă pentru aceasta a fost necesar să încălce cele trei „dogme” ale instituției: Tradiție – Onoare – Disciplină.

*Adrian Gavriiliuc,
anul IV, UTM*

Esenza vieții rezidă în trăire și în cunoașterea de sine. Uneori, te surprinzi că, în realitate, ești înlănțuit de rutina unei lumi ce nu poate să te înțeleagă și atunci trebuie să i te sustragi până nu te desființează definitiv. De când ne naștem, începem a muri, trebuie să învățăm doar cum.

*Nicolae Minciună,
anul III, UTM*

O peliculă pentru care merită să stai nemișcat, să urmărești cum se învață a gândi. Concluzia este simplă: gesturi care te fac dacă nu le faci, riscuri care te consumă dacă nu ți le asumi, libertăți care te înving dacă nu le învingi...

Ion Mischevca, anul I, USM

Cel mai mult m-a impresionat momentul apariției unui nou profesor, unul care amintește elevilor săi despre esența poeziei. Poezia se scrie cu inima și trebuie înțeleasă prin același organ al simțirii. Poezia își face simțită prezența prin ceea ce transmite ea; prin faptul că te face să înțelegi Universul lui Dumnezeu; acest Univers ca un balon de săpun, care, înțepat de scheme de analiză și rațiune, se sparge, rămânând să planeze în

Visul unui cuceritor

gol deasupra inimii, nu înlăuntrul ei, cum ar fi trebuit.

*Rodica Gavriliță, cl. a X-a,
Liceul Teoretic „Mihail Sadoveanu”,
or. Călărași*

Vocația – cât de important este să ne ascultăm glasul inimii, tot ceea ce vine din interior. Cât de important este să depășim pragul banalității, al conformismului și să ne regăsim pe noi înșine. Viața e doar un ecou al vocației... uneori e clar, alteori întâmpină obstacole pentru a se răsfrânge în plenitudinea sa... și cât de greu este să trăiești cu sentimentul „înăbușirii”... Acest film ne învață că nu există drumuri corecte sau greșite cu desăvârșire, există pentru fiecare un drum, iar celelalte sunt doar abateri de la axă.

Doina Căuș, anul I, ASEM

Un film ce reprezintă o adevărată lecție de viață, de literatură. O lecție atât pentru elevi, cât și pentru profesori. Adevărate îndemnuri întru formarea propriei personalități. Este o evadare din conformism, din rutină. E un mare *nu* spus prejudecăților și este un start pentru fantezie, libertate, curaj: *Fiți voi înșivă!, Trebuie să gândiți singuri!, Trebuie să priviți din diferite puncte de vedere.* Aceasta înseamnă să înfrunți cu adevărat viața, să treci peste reguli și să spargi tiparele.

*Mihaela Iordăchescu, cl. a XI-a,
Liceul Teoretic „Ion Creangă”*